

A woman's hand with dark nail polish points towards a pocket watch. The watch is ornate with Roman numerals and a decorative case. The background is dark with faint, cracked patterns.

Mindörökké fiatal,  
mindörökké gonosz

# LOCKED IN TIME

időbe zárva

*finer  
selection*

LOIS DUNCAN

A TUDOM, MIT TETTÉL TAVALY NYÁRON SZERZŐJÉTŐL

„Az *Időbe zárva* című regényre az amerikai Dél hátborzongató gótikus történeteinek hangulata jellemző, a szereplők a halhatatlansággal kacérkodnak. Maga a regény is időtálló és halhatatlan. Lois Duncan mestere a fiataloknak szóló thrillereknek.”

– Malinda Lo, az *Ash* és a *Huntress* című regények szerzője

„Sok csavaros észjárású regényíró van, és sok olyan, aki meglehetősen jól ír. Lois Duncan egyrészt csavaros észjárású, másrészt iszonyú jó könyveket ír, és Amerika egyik legszórakoztatóbb szerzője.”

– Walter Dean Myers, a *Monster* és a *Dope Sick* című könyvek  
Printz-díjas írója

„Számomra mindig is Lois Duncan jelentette az egyik legnagyobb inspirációt. Tizenévesen faltam a regényeit, újra meg újra elolvastam őket, holott közben a hideg futkosott a hátamon. Duncan a feszültségkeltés mestere, úgyhogy számíthatsz arra, hogy te is a hatása alá kerülsz, és rád is a frászt hozza majd.”

– Sara Shepard, a *Hazug csajok társasága* című könyvsorozat szerzője

„Lois Duncan könyvei sok éjszakán át ébren tartottak, a takaró alatt bújtam őket, zseblámpával a kezemben!”

– Wendy Mass, az *A Mango- Shaped Space*, a *Leap Day* és a *Heaven Looks a Lot Like the Mall* című regények szerzője

„Lois Duncan minden szuper dolgok védőszentje.”

– Jenny Han, *A nyár, amikor megszépültem* című könyv szerzője

LOIS DUNCAN

LOCKED  
IN  
TIME

időbe zárva

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Itt, Árnyasligetben, Lisette kezében van  
a döntés, nem az enyémben.*

*Ami pedig a barátságot illeti...*

*Belenéztem abba a ragyogó szempárba,  
és borzongás járt át. Nem a barátság ígérését  
láttam azokban a szemekben, hanem valami  
furcsa, baljós érzésem támadt.*

*Rettenetes szó villant át az agyamon.*

*Az, hogy „halál”.*

**Időbe zárva**

*Jó barátainknak, Don és Eileen Stantonnek*

# 1. FEJEZET

**A**TÜKÖRBE NÉZVE EGY CSINOS LÁNYT LÁTOK. Tudom, beképzeltten hangzik, pedig nem úgy értem. Tizenhét és fél évesen teljesen természetes, hogy jól néz ki az ember. Makulátlan, sima bőr, csillogó haj (az enyém szőkésvörös), formás csípő, feszes mell – erről szól a fiatalság. Tisztában vagyok azzal, hogy nem leszek mindig ilyen bombaformában. Huszonöt év múlva jó, ha annyit is mondhatnak majd a külsőmre, hogy „érdekes”. Ez a maximum, amit remélhetek, és akkor még örülhetek.

De most, az életnek ebben a kivételes szakaszában, csinos vagyok, és ez boldoggá tesz. Júniusban viszont, amikor az a lidérces nyár kezdetét vette Árnasligetben, egészen másképp éreztem magam.

Június eleje sok helyen már nyárnak számít, New Englandben viszont nem mindig alakul nyárian az időjárás. Azon a bizonyos reggelen, amikor felszálltam a gépre Bostonban, látszólag még tavasz volt, a kellemes, hús reggelek és a bágyadt napsütés tünékeny évszaka. Akkor volt részem utoljára olyan időben. Amikor órákkal később megérkeztem Baton Rouge-ba, úgy éreztem, mintha egy gőzfürdőbe léptem volna be.

Sűrű, párás meleg fogadott, azt hittem, ott helyben elhagy minden erőm. A hajam, amit reggel frissen mostam, csapzottan hullott a nyakamba, az ajkam felett verejtékcseppek ütöztek ki. Az arcom égni kezdett, mint amikor a pattanások rohamszerű támadást indítanak ellenem. A terminálba vezető rámpának még a feléig sem jutottam, de márkás selyemblúzom már úgy tapadt rám, mint valami fólia.

A megváltást jelentő légkondicionált terminálba érve besoroltam a kijárat felé özönlő utasok közé. Nem láttam apát a várakozók tömegében.

Aggodalmasan tekintgettem körbe. Bár rettenetesen haragudtam rá, meg sem fordult a fejemben, hogy esetleg nem jön ki elélem. Vagy mégis elfelejtette volna?

Mire belelovaltam volna magam a gondolatba, megéreztem erős markát a vállamon. A következő pillanatban maga felé fordított, és jóformán a szuszt is kiszorította belőlem. Éreztem arcszeszének jól ismert illatát, szúrós álla a homlokomat dörzsölte.

– Apa! – kiáltottam fel. – Szia!

Már előre elhatároztam, hogy visszafogom magam, kimérten és hűvösen fogok viselkedni, hogy világosan a tudomására hozzam, milyen rettentő dühös vagyok rá. Ehelyett rögtön a nyakába csimpszkodtam.

– Apa! – visítottam, mintha újra az az öt éves lennék, aki az óvodából hazaérve beront a dolgozószobába, hogy ellenőrizze, megvan-e még a szülője. – Úgy örülök, hogy látlak!

– Nore, kicsi Nore-om! – Karnyújtásnyira eltartott magától, hogy hosszan szemügyre vehessen. – Istenem, kész felnőtt vagy már! Mit csinálsz te magaddal? Nem létezik, hogy karácsony óta ennyit változtál!

– Hát nem is – jegyeztem meg.

Rövid csönd támadt.

Aztán csendesen megszólalt:

– Ne haragudj, drágám! Azt hiszem, sok minden elkerülte a figyelmem a télen. De megígérem, hogy mostantól másképp mennek majd a dolgok. – Hirtelen témát váltott: – Milyen volt a repülés? Nem vagy éhes? Nem kapunk be valamit, mielőtt hazafelé vesszük az irányt? Másfél órás kociút áll előttünk, úgyhogy ha üres a gyomrod, ne habozz!

– Jól utaztam, kaptunk szendvicset is. Egyedül jöttél? – Idegesen a háta mögé lestem.

– Igen, egyedül – válaszolta. – Lisette és a gyerekek már nagyon várnak, de Lis jobbnak látta, ha előbb van egy kis időnk négy szemközt. Van mit pótolnunk, és ezt ő is tudja. – Átfogta a vállam. – Hány bőröndöd van?

– Csak kettő – feleltem. – A téli ruháimat bent hagytam a koliban.

– Azt jól tetted – helyeselt apa. – Itt nem lesz rájuk szükség, az egyszer biztos. Ha igaz, amit mondanak, egy hónap múlva pokoli hőség lesz.

Begyűjtöttük a két bőröndöt a poggyászkiaadó szalagnál, aztán kint, az ajtó előtt várakoztam velük, amíg apa elszaladt a parkolóba a kocsiért. Idegen hangok, idegen képek, idegen illatok rohantak meg.

Egy sötét bőrű férfi a járda közepén állt a mozgóbódéjával, és dióféléből meg barna cukorból készített ostyaszzerű édességet árult. Egy nő lágy esésű, narancssárga ruhában lejtett el előttem, kezében egy kosár halvány, viaszszzerű virággal, aminek a nevét sem tudtam. Beszélgetésfoszlányok ütöttek meg a fülem, lágy, idegen akcentus, szinte melódiának hangzott. Egy pár franciául beszélt, mögöttem valahol pedig egy gyerek mondta a magáét spanyolul. Még a levegő is más volt, nehéz és bódító, és számomra csupa ismeretlen illat elegyéből állt.



A lassú kocsisorban felém araszoló autó ismerős volt, nagyon is. Ugyanez a bézs színű furgon jött értem a cserkészlány-találkozókra, a balettórákra, a jégpályára vagy az osztálytársaim házához, ha éppen náluk voltam. Ez az autó nem ide, Louisianába való volt, hanem a New York állambeli Guilderlandbe, ahol életem első tizenöt évét töltöttem.

A délutáni nap rézsútos sugarai visszaverődtek a szélvédőről, így az átlászatlaná vált. Egy szívemből jövő kép vetült rá, amit látni szerettem volna mögötte. Az édes ajkakát, amint mosolyra húzódik. A tiszta, kék szempárt, amint erősen hunyorog a napba. A puha orcák körül repkedő zabolátlan, barna tincseket, amikbe itt-ott ezüst szálak vegyülnek. Reszketeg sóhaj szakadt ki belőlem, és elfordítottam a tekintetem.

A kocsi egyre közeledett, majd kisvártatva megállt mellettem. Természetesen nem anya, hanem apa ült a kormánynál.

– Ne haragudj, kis szívem, hogy ilyen sokáig tartott – szólta ki bocsánatkérően a nyitott ablakon. – A parkolóőr az egész életét elmesélte, amíg megszámolta az aprót. Így megy ez itt délen. Az a szó, hogy sietni, nincs is benne a szótárunkban.

Kiszállt, és hátrament a csomagtartóhoz. A fogantyú be volt ragadva, ezért erősen rángatnia kellett. Valami perverz oknál fogva, ez elégedettséggel töltött el. Anyának is mindig meggyűlt vele a baja, hát akkor apának se engedelmeskedjen. Az emlék, ahogy anya, két karján bevásárlószatyrokkal, püföli a fogantyút a csuklójával, közben legszívesebben egy jó nagyot káromkodna, még meg is mosolygatott volna, ha nem olyan fájdalmas a veszteség, amit felidézett.

Beszálltam az utasülésre. Apának végül sikerült kinyitnia a csomagtartót, és berakta a bőröndjeimet. Aztán becsapta az ajtót, és beült a volán mögé.

– Na, indulás! – mondta.

A hangjából kicsendülő derű annyira nem fért össze az érzelmeimmel, hogy válaszolni sem tudtam. Másfél órás kocsiút várt ránk, ahogy mondta. Még kilencven perc, és találkozom azzal a nővel, aki anyám helyére lépett apám életében.

Az autópályán indultunk el, de hamarosan rákanyarodtunk egy lehajtósávra, ami egy kétsávos főútba torkollott. Cserjék és fenyőfák szegélyezték, mögöttük az ég különös, szivárványos színben tündökölt, mintha a napfény megtört volna egy prizmán. Az ablakomon kibámulva az a kísérteties érzésem támadt, hogy amit látok, az nem a valóság. A szakállbromélia fátylai szürke lebernyegekként csüngtek a tölgyfák összefonódó ágairól, nagy, fekete madarak felhői szálltak fel vijjogva a semmiből, majd ismét elültek a lombok között. Az úttest csillogott előttünk, mintha tócsák pötyyöznék, de mire odaértünk, eltűntek, és távolabb jelentek meg.

Hosszú ideig nem szóltunk egymáshoz egy szót sem. Végül apa törte meg a csöndet.

– Tudom, mennyire meglephetett az e-mailem. Jobban mondvá, megrázhatott. – Miután nem válaszoltam, folytatta: – Tartozom neked egy bocsánatkéréssel, Nore. Hamarabb kellett volna jelentkez-nem, telefonálhattam vagy írhattam volna. De az igazság az, hogy egyszerűen nem volt érkezésem rá. Minden olyan gyorsan történt.

– Képzelem... – Meg sem próbáltam titkolni a keserűségemet. – Az egyik nap még gyászoló özvegy vagy, aztán a másikon megnőösülsz. Nem semmi tempó!

– Szerelmes lettem – jelentette ki apa tényszerűen.

– Még egy éve sincs, hogy anya meghalt!

– Gondolod, hogy én ezt nem tudom? – A hangját hirtelen heves fájdalom járta át. – Az a nap, amikor anyád meghalt, életem legborzalmasabb napja volt. Hat hónapon át éltem úgy, mint egy zombi.

Ezért ragaszkodtam annyira ahhoz, hogy bentlakásos iskolába menj. Nem akartam, hogy egy olyan emberrel kelljen egy fedél alatt laknod, amelyen állapotban akkor én voltam. Ha ettem, kihánytam. Ha aludtam, rémálmaim voltak. Nem tudtam írni! A regény, amin dolgoztam... Még filmszerződésem is volt... Nem is emlékszem, mit csináltam a kézirattal. Lehet, hogy elégettem. A gyász teljesen elvette az eszem, úgy viselkedtem, mint egy örült.

– Ha nem tudtál dolgozni, mit kerestél Louisianában? – firtattam. – Azt írtad, hogy munkaügyben mentél oda.

– Úgy van – mondta apa. – A *Travel and Leisure* magazin felkért, hogy írjam meg, hogyan zajlik manapság a Mardi Gras karnevál. Az ügynököm vállalta el, nem én. Azt remélte, hogy a határidő nyomására újra dolgozni kezdek, én meg engedtem a rábeszélésnek. Igazat adtam neki. Azt gondoltam, hogy ha kiszabadulok abból az üres házból, ha elmenekülhetek az emlékeim elől, akkor talán...

Nem fejezte be a mondatot.

– Ott ismerkedtél meg Lisette-tel? A Mardi Grason?

Apa bólintott.

– Az egyik jelmezbálon történt. Egy barátom hívott el rá. Soha nem fogom elfelejteni, amikor először megláttam. Talpig fehérben volt, egy régi divatú abroncsos ruhát viselt. A nyakán csipke futott, a hajába kaméliát tűzött. A táncparketten pillantottam meg, és csak álltam ott, lenyűgözve, mint egy kislány. A legszebb nő volt, akit valaha láttam.

Ezt nem állhattam meg szó nélkül:

– Anyánál is szebb?

– Nem ér ilyet kérdezni – zárta rövidre a kérdést.

– De tulajdonképpen ezt mondtad!

– Anyád egy tünemény volt. Az ő szépsége belülről fakadt. Boldogság töltött el, ha csak ránéztem arra az angyali arcára.

– De nem volt egy filmsztár alkat, mint Lisette!

– Nem, nem volt. – Azt hittem, a csend, ami ezután következett, örökké tart. Aztán halkán folytatta: – Ne csináld ezt velem, Nore! Ne akard tönkretenni! Nem tudsz egyszerűen örülni annak, hogy újra élek? Anyád örülne neki. – Elhallgatott. – Örülne, nincs igazam? Mondd meg őszintén!

Bármennyire is nehezemre esett, ezt muszáj volt beismernem:

– De igen.

– Új fejezet kezdődött az életemben – mondta tovább apa. – Nem arról van szó, hogy hűtlen lettem volna anyádhoz vagy a jó házasságunkhoz. Lisette ugyanebben a helyzetben van. Kapott még egy esélyt a boldogságra. Csodálatos asszony, és nem volt könnyű élete. Özvegyen maradt, két gyermeket nevel, jóformán semmi pénzből. Nem könnyű neki.

– Milyenek a gyerekei? – kérdeztem, mert akaratom ellenére is kíváncsi voltam. – Róluk alig írtál az e-mailedben.

– Gabe, a fiú, nagyjából olyan idős, mint te. Okos, helyes srác. Szerintem kedvelni fogod. Josie nehéz korszakát éli, igazi kiskamasz. Egy napon valódi szépség válik majd belőle, ezt akárki megmondja, de beletelik még néhány évbe.

– Hogy szólítanak téged?

Ha azt felelte volna, hogy apának, azt hiszem, elsírom magam. De nagy megkönnyebbülésemre mást mondott:

– Chucknak, mint mindenki. És ragaszkodnak a vezetéknevükhöz is, a Berge-hez. Természetesen te is szólíthatod Lisette-et a keresztneven, nem kell anyának hívnod. Nem akar anyád helyére lépni, Nore, és én sem várom el tőled, hogy a lánya legyél, de azt azért remélem, hogy barátnők lesztek. Ugye igyekszel majd?

Sarokba voltam szorítva. Ugyan mit válaszolhattam volna erre?

Hosszan szívtam be a levegőt, és lassan engedtem ki.

– Igyekezni fogok – préseltem ki magamból. – Többet nem ígérhetek, de rajta leszek.

Miután ebben így megállapodtunk, hirtelen úgy tűnt, hogy téma nélkül maradtunk. Mentünk még vagy fél órát, időnként meg-megpróbálkoztunk egy kis hétköznapi társalgással. Közben az ablak előtt elsuhanó tájkép számos változáson ment át. Az erdőségeket szántóföldek váltották fel, majd mocsaras területre értünk. Az utunk egy keskeny, barna folyó partja mentén vezetett, amiről apa azt mondta, hogy a Mississipp mellékfolyója. Alkalomadtán felhívta a figyelmemet az állat- vagy a növényvilágra. „Ott egy kócsag! Látod? Kint a vízen, az a nagy, fehér madár.” Vagy: „Oda nézz, a fán! Vad orchidea!” Vagy: „Lehet, hogy úgy néz ki, mint a bambusz, de ez valójában cukornád.”

Előttünk az égbolton gyorsan ereszkedett a napkorong. Hátra-döntöttem a fejem az ülésben, és hunyorogva bámultam a ragyogásba. Rendezni próbáltam a gondolataimat, de szinte lehetetlennek találtam. A hőség és a pára, pláne az átidegeskedett álmatlan éjszaka után, megtette hatását.

Éppen elszundítottam volna, amikor apa megszólalt:

– Itt is volnánk. Ez itt Árnyasliget bejárata.

– Ez? – A szemem kipattant, és zavartan kaptam a tekintetem az út egyik oldaláról a másikra. – De hát a semmi közepén vagyunk!

Balra csak egy mocsaras terület látszott, háttérben a folyóval. A jobb oldalon egy kovácsoltvas kerítés húzódott, csak félig emelkedett ki a magas, virágzó bokrok mögül. Lakóépületnek nyoma sem volt, bár úgy ötven méterre előttünk egy nyitott kapu törte meg a kerítés vonalát.

– A régi ültetvényes házak mindig a lakott területektől távol, kint a földeken álltak – magyarázta apa. – A többségük, Árnyasligethez

hasonlóan, még a polgárháború előtt épült. A birtok eredetileg a jó-módú DuBois családé volt, nászajándékként hagyományozták a lányukra, amikor az feleségül ment egy Berge nevű férfihoz az 1870-es években. Azokban az időkben a gyapot és a cukornád élte Louisiana-t. Az iparosodás később érte el a városokat.

Behajtottunk a kapun a mögötte elterülő kocsifeljáróra.

Soha nem látott, lenyűgöző látvánnyal találtam magam szemközt. Kétoldalt hatalmas tölgyfák magasodtak, összeboruló roppant ágaik fénylő, zöld boltozatot alkottak. A késő délutáni napsugarak aranyló foltokat ejtettek a levelek közti réseken, bonyolult, áttört mintázatot festve az alattuk futó kocsútra. Ennek a lélegzetelállító folyosónak a végében egy kastélynak látszó kúria állt, de az óriási fák mellett lehetetlen volt megállapítani a valódi méreteit. Bár az arányai egy hatalmas katedrálisra vallottak, a toronymagas tölgyek árnyékában annyira eltörpült, hogy az embernek az a képzelet támadt, mintha nem lenne nagyobb egy játék makettnél.

Ahogy aztán szép lassan hajtottunk előre a feljárón, elfoglalta az őt megillető központi helyet az élénk táruló képen, és a helyszín fő látványosságává nőtte ki magát. Minél közelebb hajtottunk hozzá, annál lenyűgözőbbé vált. Háromszintes volt, ha a földszintet is beleszámoljuk. A középső szint széles terasza jóval a földszint felett emelkedett, téglaoszlopok tartották, a két oldalán pedig elegáns, fehér tartópillérek sorakoztak. A felső emeletet erkély futotta körbe, felette meredek nyeregtető magasodott.

– Pont, mint az *Elfújta a szél*ben! – kiáltottam fel elképedve.

– Igen, olyan – értett egyet apa. – Pontosabban olyan volt. Innen nem láthatod, de az évek nem múltak el felette nyomtalanul, és az időjárás is megtette a magáét. Most éppen a tető felújításánál tartunk, de féltő, hogy a teraszt és az erkélyt teljesen újra kell majd építeni.

Folytattuk utunkat a lombsátor alatt, majd megálltunk a ház előtt. A tornácon egy nő várakozott.

A tekintetünk összekapcsolódott, és alaposan szemügyre vettük egymást Lisette-tel.

Apa nem túlzott. Az, hogy szép volt, nem kifejezés. Filigrán, légi-es termete egy hercegnő finom törekenységével bírt, mintha csak egy tündérmeséből lépett volna elő. Hosszú, sötét pillája, sötét tekintete még inkább kiemelte arcának finom metszésű vonásait. Fénylő, fekete haja, amit magasra tornyozva, arany fésűkkel feltűzve viselt, elegáns megjelenést adott neki, és rácáfolt apró termetére. A legcsodálatosabb azonban a bőre volt. Bársonyos arcán nem lehetett felfedezni ráncot vagy bőrhibát. Olyan feszesség, olyan üde fiatalság jellemezte, ami alapján szinte elképzelhetetlennek tartottam, hogy ez egy tinedzserkorú gyerekeket nevelő asszony arca.

*Íme, Lisette!* – gondoltam hitetlenkedve. – *Apám felesége.*

*Legyetek barátnök!* – kérlelt apa. – *Igyekszel majd?*

Most, ahogy az autóban ülve felbámultam a mostohámra, hirtelen rájöttem, hogy ez rajta fog múlni, nem rajtam.

Az arcából és a termetéből fakadó gyermeki báj ellenére ez a kicsi nő a tornácon erőt árasztott. Itt, Árnyasligetben, Lisette kezében volt a döntés, nem az enyémben.

Ami pedig a barátságot illeti...

Belenéztem abba a ragyogó szempárba, és borzongás járt át. Nem a barátság ígéretét láttam azokban a szemekben, hanem valami furcsa, baljós érzésem támadt.

Rettenetes szó villant át az agyamon. Az, hogy „halál”.

## 2. FEJEZET

**A**MI PERSZE NEVETSÉGES VOLT. Bármilyen apróság is váltotta ki belőlem ezt a reakciót – a fények játéka talán, vagy a túl élénk fantáziám –, a következő pillanatban már meg is szűnt létezni. A szép szempár kizárólag melegséget és szívélyességet sugárzott. Lisette kedvesen mosolyogva sietett le elém a lépcsőn. Földig érő, barackszínű ruhája örvénylett utána, karcsú, fehér karja éppolyan bársonyos és sima volt, mint az arca.

– Eleanor! – kiáltott fel. Ugyanolyan telt, dallamos hangon beszélt, mint azok, akiket a reptér előtt várakozva hallottam beszélgetni. – Eleanor, kedves, isten hozott Árnyasligetben! El sem tudom mondani, mennyire örülünk, hogy megérkezted hozzánk!

– Köszönöm! – válaszoltam kissé hűvösen a furgon ablakán keresztül. – Én is örülök. De anyát hívták Eleanornak. Én Nore vagyok.

– Persze-persze – szabadkozott Lisette bocsánatkérően. – Ez is mutatja, milyen izgatott vagyok. Gondolkozni sem tudok rendesen. Édesapád annyit mesélt rólad és a csodálatos édesanyádról, hogy az ő neve éppolyan természetességgel ugrik be, mint a tiéd.



Közben apa kiszállt mellőlem, és átsétált az oldalamba, hogy ki-nyissa nekem a kocsiajtót. Nem rémlett, hogy szokása lett volna. De úgy tűnt, Lisette teljesen természetesnek veszi ezt az udvarias gesztust, és csak csevegett tovább, könnyedén, fesztelenül, mialatt apa kíséretet adott a kocsihoz.

– Apukád azt mondta, hogy még sosem töltöttél huzamosabb időt délen. Remélem, hogy hozzánk hasonlóan te is megszeretsz majd itt. Van valami különös varázsa ennek a mocsaras vidéknek. Mi, akik itt születtünk, ha el is költözünk innen, úgy látszik, mindig visszajárunk.

Miközben apa kipakolta a bőröndöket, Lisette belém karolt, és felkísért a tornác lépcsőin, majd a nyitott ajtón keresztül beléptünk a hallba. Abból nyílt szemközt a nappali, vagy ahogy ők hívták, a szalon, egy hosszú, keskeny helyiség, az udvarra néző panorámaablakokkal. A fehérre meszelt falak a rendkívüli belmagassággal és a szabadra nyíló kilátással párosulva a nagy terekre jellemző levegőség érzetét keltették. A bútortartás csupa régiségből állt: kecses vonalú támlás székek, intarziás asztalok, üvegszekrény, benne antik fegyvergyűjtemény, cirádás, aranykeretes tükrök. Az egyik falon egy pi-aninó felett olajfestmény függött. Szakállas férfit ábrázolt, ódivatú felöltőben. A szoba túlsó sarkában egy sötét fából készült asztalka mellett rózsaszínű bársonykanapé állt.

Egy fiatalember ült rajta, olvasott. Ahogy Lisette-tel beléptünk, félretette a könyvet, és gyorsan felpattant.

– Bemutatom a fiamat, Gabrielt – mondta Lisette. – Gabe, drágám, ő itt Chuck lánya, Nore.

– Szia, Nore! Örülök a találkozásnak.

Gabe barátságos mosolyt villantott rám, és kezét nyújtott. Viszonylag zömök, erős testfelépítésű fiú volt, nálam csak két-három

centivel magasabb. Az arca viszont bőven feledtette ezt, egyenesen egy rockalbum borítójára kíváncszott. Az erős, szögletes áll, az érzéki száj és a sötétbarna szempár egy rocksztárnak is a dicséretére vált volna.

– Én is örülök – válaszoltam, igyekezve ugyanolyan természetességgel beszélni, mint amilyenell a kézfogását fogadtam.

– Lis – szólt be apa az ajtóból –, hová vigyem ezeket a bőröndöket? Tudod már, melyik szobát akarod Nore-nak adni?

– Arra gondoltam, hogy talán a rózsás szoba tetszene neki – felelte Lisette. – Az egy sarokszoba, Nore, kellemesen jár benne a levegő. Ezeket a szép, régi, ma már műemlékszámba menő házakat nem a modern légkondicionálás kívánalmái szerint építették, de elég magasra épültek a földtől ahhoz, hogy érezni lehessen bennük némi légmozgást.

Az első reakcióm Árnyasligetre, ami Scarlett O’Hara Tarájának a mása volt, csak újabb megerősítést nyert, amikor apával és Lisettel a kanyargós lépcsőn felmentünk a ház legfelső szintjére. Maga a lépcső louisianai ciprusból készült, világosított fel apa, és hallatszott, hogy olyan büszke erre, mintha ő maga hasogatta volna a fát. A korlátot tömör, sötét mahagóniból faragták, olyan nemes fajtából, hogy úgy csusszant a tenyerembe, mint a szatén. A hálószobák mind egy központi folyosóról nyíltak, sorban, egymás után, és mindegyik szobának volt egy nagy, zsalugáteres ajtaja, amin át az erkélyre lehetett lépni. A rózsás szobának – ami az apró rózsabimbókat mintázó tapétáról kapta a nevét – két ilyen ajtaja is volt. Az egyik északra, a kocsifeljáróra nézett, a másik kelet felé, egy téglával kirakott útra, amit színes virágágyások szegélyeztek, és amennyire meg tudtam ítélni, egy tavirózsákkal teli tóhoz vezetett.

– Hagyd nyitva a zsalukat! Meg fogsz lepődni, milyen hűvös van éjszaka – tanácsolta Lisette. – A szűnyoghálós ajtót viszont érdemes

behúznod, különben felfalnak a szúnyogok. A komódra tett rózsaszín törülközőket neked szántam. A lányom, Josie a szomszédos szobában lakik, ketten osztoztok a szemközti fürdőszobán. A nagy hálószoba közepén a miénk apáddal, Gabe szobája a folyosó távolabbi, nyugati végében van.

– Hová tegyem neked ezeket a bőrröndöket? – kérdezte apám.

– Mindegy – feleltem. – Bárhová lerakhatod őket.

– Gondolom, jólesne felfrissülni és kifújni magad vacsora előtt – csacsogott Lissette. – Csak hét körül eszünk, addig van időd lepihenni, esetleg kicsomagolni vagy kikapcsolódni egy kicsit. Bekészítettem pár vállfát a szekrényedbe. Ha bármire szükséged lenne, csak szólj.

– Köszönöm! Úgy látom, mindenre gondoltál.

– Ha viszont mégsem, feltétlenül jelezd – tette hozzá kedvesen Lissette. – Azt szeretném, Nore, hogy jól érezd itt magad. Árnyasliget mostantól éppúgy a te otthonod is, mint a miénk. Remélem, neked is a szívedhez nő majd, ahogy nekünk is.

Egy váratlan mozdulattal hozzám hajolt, és megpuszilt. Ajkai érintése, akár egy pillangószárny rebbenése, olyan finom volt. Egy röpké pillanatra gardéniaillatot éreztem.

Aztán mosolyogva apa mellé lépett, és megfogta a kezét.

– Nore mögött hosszú út áll. Bizonyára elfáradt, Chuck. Hagyjuk egy kicsit egyedül!

– Igazad van – mosolygott apa is.

Láttam rajta, hogy elégedett, amiért minden ilyen zökkenőmentesen zajlott.

– Majd lejössz, amikor jónak látod, kicsim. Talán addigra Josie is visszaér a csavargásból. Te pedig megismerheted a harmadik új családtagodat.

Azzal kimentek a szobából, kéz a kézben, én pedig csak álltam ott, hallgatva, ahogy távolodó lépteik visszhangoznak a folyosón. Majd hirtelen elhallgattak. Hallatszott, ahogy kinyílik egy ajtó, és halkan becsukódik. Aztán csönd lett.

Az ajtónyíláshoz léptem, és kikémleltem az üres folyosóra. Ahelyett, hogy lementek volna a szalonba, nyilvánvalóan visszavonultak a hálószobájukba.

A közös hálószobájukba. A gondolat, hogy apám anyám helyett valaki mással osztja meg a hálószobáját, teljesen értelmezhetetlen volt számomra. Szinte felfoghatatlan. *Mit csinálhatnak most? – merengtem. – Csókolóznak? Becézgetik egymást? A csukott ajtó mögött egymás nyakába borultak?*

Tudtam, hogy semmi közöm hozzá. Meg kellett barátkoznom a ténnyel, hogy apám újránősült. Ahogy ő maga fogalmazott, új fejezet kezdődött az életében, és ő – a vak is látta – fülíg szerelmes volt a szépséges, új feleségébe.

Számúzva a fejemből az ölelkező pár képét, magamra csuktam az ajtót, és a figyelmemet a bőröndökre összpontosítottam, amiket apa a mennyezetes ágy lábához helyezett. A következő negyedórányi időt azzal töltöttem, hogy beakasztgattam a szoknyáimat és a nyári ruhákat a szekrénybe, az összehajtogatott sortokat, pólókat és alsóneműket pedig berakosgattam a komód fiókjaiba. Aztán fogtam a fogkefém meg a tisztálkodószereimet, és kimentem a folyosóra, át a túlsó oldalon lévő fürdőszobába. A faliszekrénybe annyi különböző kis üvegcsé és tégely volt bezsúfolva tele pirosítóval, alapozóval és szemfestékekkel, amennyit egy szupermodell sem tudna elhasználni, ha száz évig él is. *Josie tizenhárom éves létére elég korán érő típus lehet,* mosolyogtam magamban, miközben megpróbáltam helyet szorítani az egyetlen szempillaspirálomnak.

Visszatérve a rózsás szobába, felállítottam a laptopomat, aztán elővettem a hajszárítót, az iPod-dokkolót és a fényképezőgépet. Végül, miután mindent szépen elpakoltam, az egyik bőrönd oldalfakkjából előhúztam anya bekeretezett fényképét.

Én készítettem ezt a képet róla. Kockás ingben, farmerben áll a házunk előtti kertben, Guilderlandben. Épp egy biciklitúráról értünk haza. Szélfúttá fürtjei az arcába hullanak. Egyenesen a lencsébe néz, nevet. A háttérben, a ház falának támasztva egy bicikli látszik. Az a piros versenybringa, amivel három nappal később útnak indult, pont akkor, amikor egy közismert helyi üzletember, sietve vissza az irodájába a munkaebéd és néhány pohárka ital után, a stop-tábla ellenére beleszaladt a kereszteződésbe.

Kezemben tartva a fotót leültem az ágyra, hogy elnézegessem egy kicsit ezt a szívemnek oly kedves arcot. Anya nem volt egy szépségkirálynő, és a külsőt tekintve nem vehette fel a versenyt Lisette-tel. Különben is bő tizenkét évvel idősebb volt nála. A szüleim a harmincas éveik közepén jártak, amikor én születtem, és ez a kép már egy olyan nőt mutat, akinek a szeme sarkában a nevetés, a homlokán pedig az aggodalom hagyott ráncokat, sőt, egy-két plusz kiló is látszik rajta csípő- és deréktájékon. Egyszerűen így volt önmaga: Eleanor Robbins, háziasszony és édesanya, miután évekig Eleanor Robbins, programozóként élte az életét. Aznap, amikor apa nyolcadik regényét, az *Az élet sűrűjében* címűt megvette Hollywood, anya önként és dalolva visszavonult a munkától, hogy főállású feleség és családanya lehessen.

– Halálra fogod magad unni – intették a barátai. – Mihez fogsz kezdeni magaddal egész nap?

– Végre lesz időm minden olyasmire, amire eddig nem – válaszolta anya. – Épp elég megvalósításra váró tervem van, azokkal elleszek a hátralévő időben.

Az a szó, hogy unalom, anya számára nem létezett. Teljesen feldobta a gondolat, hogy mennyi kaland vár még rá. Micsoda igazságtalanság, hogy az a „hátralévő idő”, aminek olyan lelkesen nézett elébe, csak három rövid évet jelentett!

Könnyek égtek a szememben, ezért pislogva háttal a párnáknak dőltem, és lehunytam a szemem. Az arc a képről továbbra is mosolygott rám, lehunyt szemmel is magam előtt láttam.

*Igazságtalanság!* – sikoltotta bennem egy hang, néma tiltakozásként. *Igazságtalanság!* Annyi év küzdelem után, amit a megélhetésért folytattak, a szüleim végre megérték, hogy valóra vált az álmuk.

Az *Az élet sűrűjében* című könyvből próbaepizód készült egy főműsoridős tévésorozathoz, és apa bevétele egyetlen éjszaka leforgása alatt hat számjegyre ugrott. A mondás, miszerint a siker sikert szül, az ő esetében igaznak bizonyult. Amint a Charles Robbins név ismert lett, a korábbi regényeit is felfedezték. Ugyanazok a kritikusok, akik régebben szóra sem méltatták a műveit, tartalmas olvasmányoknak kiáltották ki őket, és külföldi kiadók versengtek a publikálási jogokért.

A valóra vált amerikai álmot éltük, a klasszikus happy enddel, csakhogy anya, akinek osztoznia kellett volna velünk a boldogságban, eltávozott közülünk. Mostantól pedig Eleanor Robbins helyett Lisette lesz az, akivel apám megosztja az életét, és bár az e-mailben konkrétan nem volt benne, de gyanítottam, hogy ezen túl Árnysligetben kíván élni.

„Szeretném, ha mind együtt töltenénk a nyarat – írta. – Lehetőségünk lesz igazi családdá válni. Lisette-nek van itt egy háza, ami lakatlanul áll. Ezt a nyarat arra akarom szánni, hogy visszanyerje régi pompáját.”

Akkor ezt úgy értettem, hogy apa azért akarja rendbe hozatni a házat, mert el akarják adni. De már tudtam, hogy nem erről van

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szó. Amilyen megrögzötten ragaszkodik Lisette Árnysligethez, ki-  
zártan tartottam, hogy hajlandó lenne Guilderlandbe költözni. De  
akkor miért ment el innen annak idején a gyerekeivel? – kérdeztem  
magamban. Ha ennyire kötődnek Árnysligethez, miért hagyták itt?  
Nem az lett volna a logikus, hogy ha egyedül is, de itt nevelje fel a fi-  
át meg a lányát, ebben a házban, ami állítólag úgy a szívükhöz nőtt  
mindannyiuknak?

A nap viszontagságai után a párás hőség úgy hatott rám, mint az al-  
tató. Az egyik pillanatban még magamnál voltam, és tisztán tudtam  
gondolkodni, a következőben pedig szinte észrevétlenül sodródtam  
át az álmok világába.

Kába agyam érzéksalódásaként gomolygó felhők kavargtak  
előttem, mint a szélfúttá vattafoszlányok, a tölgyfák lombja össze-  
zárult fölöttem. Egy kéz az arcomhoz ért, és amikor – álmomban –  
tágra nyílt szemmel felnéztem, anya állt az ágyamnál.

Nem kellett volna meglepődnöm. Korábban is voltak ilyen álma-  
im. De azt hiszem, az ilyesmit nem lehet megszokni.

– Anya – szólaltam meg –, te mit keresel itt? Hiszen meghaltál!

– Számodra nem – jelentette ki az ismerős hang. – Számodra nem  
haltam meg, Nore. Most pedig figyelj, mert valami fontosat akarok  
mondani neked. Csomagolj össze, és azonnal hagyd el Árnysligetet!

– Hagyjam el Árnysligetet? – kiáltottam fel. – De hát csak most  
érkeztem! Apa azt akarja, hogy itt töltssem a nyarat. Szeptemberben  
megyek vissza New Englandbe, iskolakezdésre.

– Akkor már túl késő lesz – mondta anya. – Rettentő veszély le-  
selkedik rád és apádra! Beszélned kell vele! Szólnod kell neki! Nore,  
hallasz engem egyáltalán?